

**ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการฟ้องคดีหรืออุทธรณ์
ของข้าราชการพลเรือนสามัญ : ศึกษากรณีคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ข้อมูลความผิดทางวินัย¹**

ปณิตา ศรีจันทน์²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายซึ่งเกี่ยวกับการฟ้องคดีหรืออุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนสามัญ กรณีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ข้อมูลความผิดทางวินัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ประวัติ แนวคิด ทฤษฎี หลักการ เกี่ยวกับการฟ้องคดีหรืออุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนสามัญ กรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ข้อมูลความผิดทางวินัย ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้กำหนดให้รูปแบบการบริหารงานของรัฐ เป็นไปตามหลักการแบ่งแยกอำนาจ ซึ่งประกอบด้วยอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ เพื่อตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกัน เนื่องจากรัฐไม่สามารถดำเนินการบริการสาธารณะและบริหารประเทศด้วยตัวเอง จึงมีเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเป็นตัวแทนในการดำเนินการกิจการสาธารณะประโยชน์ เพื่อให้ประชาชนทุกคนในประเทศ ได้รับบริการสาธารณะอย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม ในการดำเนินการกิจการสาธารณะประโยชน์ดังกล่าวจึงเป็นการกระทำทางปกครอง หากเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวกระทำการทางปกครองโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ หรือเพิ่มขั้นตอนและวิธีการอันไม่จำเป็น ทำให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนหรือรัฐบาล รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 จึงกำหนดให้มีองค์กรอิสระเพื่อตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ และเพื่อแก้ไขปัญหาคอรัปชั่น อันได้แก่ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งมีอำนาจในการไต่สวนและมีความเห็นกรณีมีการกล่าวหาว่าข้าราชการระดับสูง ผู้ใดมีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติ ทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานทางจริยธรรมอย่างร้ายแรง และมีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ซึ่งเดิมพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติประกอบ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการฟ้องคดีหรืออุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนสามัญ : ศึกษากรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ข้อมูลความผิดทางวินัย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศิริ บัวสวรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ได้กำหนดกระบวนการเกี่ยวกับการโต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัย ในกรณีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ชี้มูลความผิดทางวินัย ในมาตรา 96 โดยกำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษทางวินัยอันเนื่องมาจากการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาได้ ถ้าหากผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นต้องอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ต่อมาเมื่อมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ซึ่งกำหนดกระบวนการในการโต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยที่แตกต่างไปจากเดิมกล่าวคือ มาตรา 101 กำหนดให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัยอันเนื่องมาจากการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองจะฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษโดยไม่ต้องอุทธรณ์ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษ หรือจะดำเนินการอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้นก่อนก็ได้จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ทำให้ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกลงโทษทางวินัยจากการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ได้รับสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งลงโทษเพิ่มขึ้น

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามีปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการฟ้องคดีหรืออุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนสามัญ กรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ชี้มูลความผิดทางวินัย ที่ยังไม่มี ความชัดเจน อันนำไปสู่ความเข้าใจผิดในการปฏิบัติ ประกอบกับกฎหมายดังกล่าวยังไม่ครอบคลุม ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิของข้าราชการพลเรือนสามัญ เนื่องจากสิทธิของข้าราชการพลเรือนสามัญที่กำหนดไว้ในมาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 โดยกำหนดให้สิทธิแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ ในกรณีที่ถูกลงโทษทางวินัยจากการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยให้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง หรือจะดำเนินการอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้นก่อนก็ได้ จึงมีปัญหาในการตีความทางกฎหมายว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นมีสิทธิที่จะฟ้องคดีต่อศาลปกครองและดำเนินการอุทธรณ์ดุลพินิจต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ซึ่งเป็นองค์กรที่มีอำนาจวินิจฉัย ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 อันเป็นกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญ หรือข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นจะต้องเลือกใช้สิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น

เมื่อคำสั่งลงโทษทางวินัยเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวัง หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่ได้หมายความรวมถึงกฎ จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ซึ่งการฟ้องคดีต่อศาลปกครอง หรือการอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษมีลักษณะเป็นการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ซึ่งกฎหมายไม่ได้บังคับกล่าวคือมีลักษณะระบบอุทธรณ์แบบไม่บังคับ หรืออุทธรณ์แบบเพื่อเลือก เป็นกรณีที่กฎหมายไม่ได้บังคับให้ผู้ที่ได้รับคำสั่งทางปกครองจะต้องยื่นอุทธรณ์ต่อฝ่ายปกครองก่อนนำข้อพิพาทขึ้นสู่การพิจารณาของชั้นศาล หรืออาจกล่าวได้ว่ากฎหมายไม่ได้มีการกำหนดขั้นตอน หรือเงื่อนไขบังคับก่อนที่จะฟ้องคดีต่อศาล แต่เป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติในลักษณะที่เป็นทางเลือกให้ผู้ที่ได้รับคำสั่งทางปกครองนั้นมีสิทธิเลือกได้ว่าจะใช้สิทธิในการอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองก่อนแล้วค่อยนำข้อพิพาทไปฟ้องต่อศาลภายหลัง หรืออาจนำข้อพิพาทไปฟ้องต่อศาลทันที โดยไม่จำเป็นต้องอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองก่อน ซึ่งถือเป็นทางเลือกที่ผู้ได้รับคำสั่งทางปกครองสามารถที่จะนำข้อพิพาทไปสู่ศาลโดยตรงได้ ประกอบกับคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่า ผู้ที่ถูกลงโทษทางวินัยเมื่อใช้สิทธิตามมาตรา 101 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 โดยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ต่อ ก.พ.ค. และใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองในขณะเดียวกัน จึงเป็นการที่ผู้อุทธรณ์เลือกใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองแล้ว เท่ากับไม่ประสงค์จะใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. อีกต่อไป ดังนั้น ข้าราชการพลเรือนสามัญจึงต้องเลือกใช้สิทธิในการโต้แย้งคำสั่งทางปกครองอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยจะฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษ หรือจะอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เสียก่อนก็ได้ เนื่องจากบทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้ลักษณะการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองดังกล่าวมีลักษณะเป็นการแบบเพื่อเลือก

ประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจในการพิจารณาคดีของศาลปกครอง เมื่อมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังมีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ แต่มีการเพิ่มเติมสิทธิในการโต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กล่าวคือ มาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ที่บัญญัติให้สิทธิข้าราชการพลเรือนสามัญฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษโดยไม่ต้องอุทธรณ์ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้น หรือจะดำเนินการอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้นก่อนก็ได้ เมื่อข้าราชการพลเรือนสามัญนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครองนั้น กรณีนี้จึงมีปัญหา

ทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจในการพิจารณาคดีของศาลปกครอง เนื่องจากมาตรา 42 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 กำหนดว่าหากเป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดเป็นการเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะต้องมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าวและได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้นเสียก่อน แต่อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็นในกรณีนี้ว่าข้าราชการพลเรือนสามัญมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษโดยไม่ต้องอุทธรณ์ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษ ซึ่งเป็นการให้สิทธิแก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัยสามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้โดยตรง ไม่ต้องดำเนินการอุทธรณ์ตามบทบัญญัติในหมวด 9 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ก่อน บทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นการยกเว้นให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัยซึ่งเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของหน่วยงานทางปกครองสามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครอง โดยไม่ต้องดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามมาตรา 42 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ดังนั้นเมื่อมีกฎหมายกำหนดสิทธิให้ข้าราชการพลเรือนสามัญจะฟ้องคดีต่อศาลปกครอง กรณีถูกลงโทษทางวินัยโดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งมูลความผิด ศาลปกครองจึงมีอำนาจในการพิจารณาคดีดังกล่าวได้ตามหลักความชอบด้วยการกระทำทางปกครอง

ประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เมื่อบทบัญญัติมาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ให้สิทธิแต่ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ได้รับคำสั่งลงโทษทางวินัยตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น หรืออุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. โดยเลือกใช้สิทธิอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าหากข้าราชการพลเรือนสามัญใช้ทั้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองและอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ในคราวเดียวกัน ซึ่ง ข้อ 49 ของ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 ไม่ได้กำหนดอำนาจของ ก.พ.ค. ในการจำหน่ายอุทธรณ์และขั้นตอนในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองในคราวเดียวกันไว้ ดังนั้น การที่กฎหมายดังกล่าวมิได้กำหนดกระบวนการพิจารณาให้ครอบคลุมและชัดเจนเกี่ยวกับการดำเนินกระบวนการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ทำให้เกิดความเสียหายแก่ราชการ

ประการที่สี่ ปัญหาเกี่ยวกับการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยเพื่อเปลี่ยนฐานความผิด มาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. 2561 ให้สิทธิแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญสามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครอง หรือจะอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาต่อ ก.พ.ค. จึงมีปัญหว่าหากข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยต่อ

ก.พ.ค. องค์การผู้มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ ซึ่งในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. นั้น ก.พ.ค. ไม่มีอำนาจเปลี่ยนฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล ก.พ.ค. พิจารณาได้เฉพาะระดับโทษที่ลงแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญเท่านั้นโดยเป็นไปตามคำพิพากษาศาลรัฐธรรมนูญ ในคำวินิจฉัยที่ 2/2546 วันที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 หากข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นต้องการโต้แย้งคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. จึงต้องอุทธรณ์คำวินิจฉัยนั้นต่อศาลปกครองสูงสุดต่อไป ซึ่งในกรณีที่ ก.พ.ค. มีความเห็นแตกต่างจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในข้อเท็จจริงของการกระทำความผิดก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดได้ องค์การที่มีอำนาจพิจารณาและเปลี่ยนฐานความผิดได้ก็คือองค์กรตุลาการ หรือศาลปกครอง ดังนั้น การที่มาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 กำหนดให้สิทธิข้าราชการพลเรือนสามัญอาจฟ้องคดีต่อศาลปกครอง หรืออุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชา ไม่สามารถเยียวยาความเสียหายที่เกิดกับข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกลงโทษทางวินัยได้ หากข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นเลือกที่จะอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษต่อ ก.พ.ค. เนื่องจาก ก.พ.ค. ไม่อาจพิจารณาข้อเท็จจริงในการกระทำความผิด หรือเปลี่ยนฐานความผิดทางวินัยตามข้อเท็จจริงของการกระทำความผิดได้ ก.พ.ค. มีอำนาจพิจารณาได้เพียงระดับโทษที่ผู้บังคับบัญชากำหนดมาเท่านั้น

จากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการฟ้องคดีหรืออุทธรณ์ของข้าราชการพลเรือนสามัญ กรณีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ชี้มูลความผิดทางวินัย ผู้ศึกษา มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม

เนื่องจาก กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 ไม่ได้กำหนดให้อำนาจ ก.พ.ค. ในการจำหน่ายเรื่องอุทธรณ์ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองแล้วในคราวเดียวกัน ผู้ศึกษาจึงมีความเห็นและข้อเสนอแนะว่าจะต้องแก้ไขกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. 2551 ข้อ 49 โดยกำหนดให้อำนาจ ก.พ.ค. ในการจำหน่ายเรื่องอุทธรณ์ที่ได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองแล้วในคราวเดียวกันไว้ โดยให้เพิ่มเติมเป็น “(6) เป็นเรื่องที่ผู้อุทธรณ์ได้ถูกสั่งลงโทษทางวินัย กรณีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติชี้มูลความผิดวินัย และได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง ตามมาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 แล้ว”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งลงโทษทางวินัยเพื่อเปลี่ยนฐานความผิด

ผู้ศึกษามีความเห็นควรแก้ไขมาตรา 101 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ซึ่งเดิม

มาตรา 101 “ผู้ซึ่งถูกลงโทษตามมาตรา 98 ที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองจะฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษโดยไม่ต้องอุทธรณ์ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้น หรือจะดำเนินการอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้นก่อนก็ได้”

ในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครองโดยมิได้ฟ้องคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ศาลปกครองแจ้งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบ และให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีสิทธิขอเข้ามาเป็นคู่กรณีในคดีด้วยได้”

โดยแก้ไขใหม่เป็น

มาตรา 101 “ผู้ซึ่งถูกลงโทษตามมาตรา 98 ที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง จะฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ถูกลงโทษโดยไม่ต้องอุทธรณ์ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้น

ในกรณีที่ผู้ถูกลงโทษนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครองโดยมิได้ฟ้องคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้ศาลปกครองแจ้งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบ และให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีสิทธิขอเข้ามาเป็นคู่กรณีในคดีด้วยได้”

เอกสารอ้างอิง

บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมฝ่ายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2561.

ฝ่ายข้อมูลกฎหมาย กองกฎหมายไทย, “การสั่งไม่รับหรือจำหน่ายอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. กรณีผู้ถูกลงโทษทางวินัยอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. ต่อ ก.พ.ค. และได้ใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองในขณะเดียวกัน,” รวมความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา ฉบับย่อที่น่าสนใจ เดือนเมษายน 2561 ถึงเดือนกันยายน 2564, (เมษายน 2564): 4-9.

มานิตย์ จุมปา. คำอธิบายกฎหมายปกครองว่าด้วยการกระทำทางปกครอง และการควบคุมการกระทำทางปกครอง เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.

วิญญู วรวิญญู, ปิยะศาสตร์ ไชวพันธ์ และเจตน์ สถาวรศิลป์. ตำรากฎหมายปกครองว่าด้วยกฎหมาย ปกครองทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ดอกเบี๋ย, 2551.